

Desembre 2020

«El Senyor m'il·lumina i em salva: qui em pot fer por?» (Sl 26,1)

«Poc després del seu naixement, els metges van diagnosticar a Mariana una lesió cerebral. Mai podria parlar ni caminar. Vam sentir que Déu ens demanava que l'estiméssim així i ens vam llançar als seus braços de Pare», escriu Alba, una jove mare brasilera. I continua: «Va viure amb nosaltres quatre anys i va deixar a tothom un missatge d'amor. No vam sentir mai sortir dels seus llavis les paraules papa i mama, però en el silenci parlava amb els ulls, que tenien una llum resplendent. No li vam poder ensenyar a fer els primers passos, però ella ens va ensenyar a fer els primers passos en l'amor, en la renúncia a nosaltres mateixos per estimar. Mariana va ser per a tota la família un do de l'amor de Déu que podríem resumir en una única frase: l'amor no s'explica amb paraules».

És el que ens succeeix també avui a cadascú de nosaltres: davant la impossibilitat de governar tota la nostra existència tenim necessitat de llum, encara que es tracti d'una claror i prou que ens mostri el camí de sortida, els passos a fer avui vers la salvació d'una vida nova.

«El Senyor m'il·lumina i em salva: qui em pot fer por?»

La foscor del dolor, de la por, del dubte, de la solitud, de les circumstàncies «enemigues» que frustren els nostres somnis és una experiència que es viu a tots els punts de la terra i en qualsevol època de la història de la humanitat, com ho testimonia aquesta pregària antiga que trobem al llibre dels Salms.

Probablement l'autor és una persona acusada injustament, abandonada per tothom, a l'espera de judici. Es troba en la incertesa d'un destí amenaçador, però confia en Déu. Sap que Ell no va abandonar el seu poble en la prova, coneix la seva acció alliberadora; per això, trobarà en Ell la llum i obtindrà refugi segur i inatacable.

Justament perquè és conscient de la seva fragilitat s'obre a la confiança amb Déu, acull la seva presència a la pròpia vida i espera amb fe la victòria definitiva pels camins imprevisibles del seu amor.

«El Senyor m'il·lumina i em salva: qui em pot fer por?»

Aquest és el moment oportú de tornar a encendre la nostra confiança en l'amor del Pare, que vol la felicitat dels seus fills. Ell està disposat a carregar-se les nostres preocupacions de manera que no ens tanquem en nosaltres, sinó que siguem lliures de compartir amb els altres la nostra llum i la nostra esperança.

La Paraula de Vida, com escriu Chiara Lubich, ens guia en el camí de les tenebres a la llum, del jo al nosaltres: «És una invitació a revifar la fe: Déu existeix i m'estima. [...] Trobo una

persona? Haig de creure que a través d'ella Déu té alguna cosa a dir-me. Em dedico a una feina? En aquell moment continuo tenint fe en el seu amor. Arriba un dolor: crec que Déu m'estima. Arriba una joia? Déu m'estima. Ell és aquí amb mi, hi és sempre amb mi, ho sap tot de mi i comparteix cada alegria, cada pensament meu, cada desig; porta amb mi qualsevol preocupació, qualsevol prova de la vida. Com revifar aquesta certesa? [...] Buscant-lo enmig nostre. Ell va prometre de ser allà on n'hi ha dos o tres de reunits en el seu nom (Cf. Mt 18,20). Aleshores trobem-nos en l'amor mutu de l'Evangelí amb els que viuen la Paraula de Vida, compartim les experiències i experimentarem els fruits d'aquesta presència seva: joia, pau, llum, coratge. Ell romandrà amb cadascú de nosaltres i continuarem sentint-lo a prop i actiu a la nostra vida de cada dia»^[1].

Letizia Magri

Paraula de vida, novembre de 1981: C. Lubich, *Palabras de Vida/1 (1943 – 1990)* (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 230-231.